

Unha “Fronte Sur” na Europa da austeridade?

Description

Grecia estase convertendo nun epicentro cada vez menos “periférico” das resistencias contra as preponderantes políticas de austeridade da Unión Europea. Con diversos matices e obviamente con marcadas diferenzas en canto a tendencias políticas e ideolóxicas, o “protectorado” grego sometido aos designios da “troika” desde 2010 fai deste país mediterráneo unha especie de laboratorio político e de “centro neuráxico” de movementos e partidos “alternativos” ao sistema, movéndose radicalmente no péndulo político dende a esquerda ata a extrema dereita.

Grecia estase convertendo nun epicentro cada vez menos “periférico” das resistencias contra as preponderantes políticas de austeridade da Unión Europea. Con diversos matices e obviamente con marcadas diferenzas en canto a tendencias políticas e ideolóxicas, o “protectorado” grego sometido aos designios da “troika” desde 2010 fai deste país mediterráneo unha especie de laboratorio político e de “centro neuráxico” de movementos e partidos “alternativos” ao sistema, movéndose radicalmente no péndulo político dende a esquerda ata a extrema dereita.

En maio de 2012, previo ás eleccións lexislativas gregas celebradas en xuño dese ano, o cada vez mais popular Alexis Tsipras, líder da esquerda grega SYRIZA (Coalición de Esquerda Radical), formación creada entre 2001 e 2004, iniciou unha xira por Europa, basicamente de cara ao escenario mediterráneo (Italia e España) así como do mesmo centro de poder da UE (Francia e Alemaña), como toma de contacto para eventualmente fomentar marcos de cooperación con movementos e partidos de esquerda contrarios ás políticas de austeridade e ao predominio das elites financeiras en Bruxelas.

Evitando reunirse con funcionarios de goberno, Tsipras reuniuse co ex candidato presidencial francés Jean-Luc Melechon (Partido da Esquerda) e cos alemáns Gregor Gysi e Klaus Ernst (Die Linke ou A Esquerda). Nos comicios lexislativos de xuño de 2012, SYRIZA foi o segundo partido máis votado, atribuíndose un peso político chave na conformación de calquera coalición de goberno en Atenas.

Máis Europa, menos “tecnocracia”

Esta xira europea de Tsipras marcou o comezo dunha serie de contactos focalizados en concretar eventuais escenarios de cooperación e incluso de “irmandamento” político con formacións alternativas de esquerda e colectivos cidadáns identificados dentro dos movementos de “indignados”.

Entre outubro de 2012 e maio de 2013, SYRIZA volveu a reproducir estes contactos con reunións con partidos e sindicatos españois (Esquerda Unida, CC.OO e UXT) e novas formacións políticas como a galega ANOVA. Do mesmo xeito, SYRIZA asistiu en Italia a reunións con diversas agrupacións, entre as que destacaron algúns membros do recen constituído “Movemento 5 Estrelas (M5E) do comediante Beppe Grillo, que alcanzou excelentes resultados nos comicios lexislativos italianos de febreiro pasado.

No contexto grego, Tsipras está ascendendo en canto a popularidade e aceptación entre unha mocidade atribulada e “pauperizada” por unha crise económica e financeira con case nulas alternativas profesionais e sociais. As enquisas lle outorgan unha especie de empate técnico contra o tradicional bipartidismo grego conformado polo socialista PASOK e o conservador Nova Democracia (actualmente no poder co primeiro ministro Andonis Samaras), ó mesmo tempo que supera incluso en intención de voto ao histórico Partido Comunista grego.

Compre observar que, aínda que con distintos matices e posicións nalgúns casos incluso diverxentes, tanto SYRIZA como os movementos alternativos de esquerda que están ascendendo nos contextos políticos mediterráneos, non supoñen exactamente partidos “antieuropeístas” contrarios á idea da integración europea. Incluso, Tsipras defende a permanencia grega dentro do Euro.

Estas alternativas atacan o predominio das políticas de austeridade e de recortes fiscais que están minando o Estado

social de dereito e do benestar vixente dende a posguerra, así como combater o peso das elites financeiras e económicas inseridas nos gobernos “tecnócratas” saídos das recentes eleccións a nivel europeo. Con políticas inclusivas, estas alternativas fomentan a participación política cidadá cara outras modalidades como a “democracia participativa”, advertindo do marcado “retroceso democrático” existente na Europa sacudida pola crise.

O “amencer” dos populismos “neonazis”

Pero o curioso é que SYRIZA non está só neste cometido de hipoteticamente observar unha especie de “Fonte Sur” contra a Europa “tecnócrata” da crise. Diametralmente oposto dentro do péndulo político e ideolóxico a SYRIZA, outra formación política grega, a extrema dereita xenófoba de Amencer Dourado (AD, tamén coñecido como Aurora Dourada), avanza igualmente con forza no escenario político grego, sendo a terceira formación política mais votada nas eleccións lexislativas gregas de 2012, así como no marco mediterráneo, en particular cara Francia, Italia e incluso España.

Creado a comezos de 1980 polo ex oficial do Exército Nikos Michaloliakos e herdeiro dos movementos fascistas gregos que reivindicaban o réxime fascistoide de Ioannis Metaxás (1936-1941), AD alcanzou o seu éxito electoral en 2012, sendo a terceira formación política mais votada para o Parlamento grego. Este éxito permitiulle ao seu líder Michaloliakos asestar unha advertencia postelectoral sumamente lacónica: “*Témannos, xa chegamos*”.

Esta organización neonazi imbuída cun discurso xenófobo, antieuropeísta, populista e extremadamente patriótico, avanza a carón da crise económica (especialmente dentro dos sectores populares) e ante a caracterización de Grecia como ponte de entrada a Europa de inmigración ilegal, especialmente musulmá e africana. A diferenza de SYRIZA, Amencer Dourado xa ten certa incidencia no espazo político europeo, formando parte da Fronte Nacional Europea, unha plataforma de partidos de extrema dereita creada en 2004 e na que están incluídos movementos neonazis e de extrema dereita de Francia, España (Falange Española das JONS), Bulgaria, Portugal, Romanía, Italia e Países Baixos.

A semellanza do partido neonazi e antisemita húngaro Jobbik (actualmente no poder nese país), Amencer Dourado igualmente posúe unhas especies de “corpos especiais de defensa” que gozan de certa impunidade policial, coa finalidade de realizar “redadas” e “cazas” contra inmigrantes ilegais, xitanos e outras minorías como os homosexuais, baixo a denominación de “operacións escoba”.

Entre finais de 2012 e comezos de 2013, Amencer Dourado proseguiu dalgún xeito o exemplo de SYRIZA de iniciar contactos con partidos de extrema dereita no Mediterráneo e Europa, a fin de eventualmente procrear unha alianza política marcadamente antieuropeísta. Non obstante, non existen evidencias concretas dunha concreción de intereses de AD con outras formacións de extrema dereita cunha maior presenza e peso político en Europa, como a Fronte Nacional en Francia (de notable ascenso electoral nas eleccións municipais de marzo pasado), a Liga Norte italiana, o FPÖ alemá, a neerlandesa Vlaams Belang o anteriormente mencionado Jobbik en Hungría ou outras formacións neonazis e de extrema dereita en Suecia, Finlandia, Holanda ou Austria.

Paso aos “euroescépticos”

Paralelo ao éxito electoral de Amencer Dourado, as eleccións municipais británicas de maio pasado igualmente entronizaron o ascenso do Partido da Independencia (UKIP) creado en 1993 e liderado por Nigel Farage. Actualmente a terceira forza política británica a nivel local, UKIP desafía ao bipartidismo *tories*-laboristas con marcadas expectativas de cara ás eleccións lexislativas de 2015.

Contrario ao ultranacionalista e politicamente marxinal Partido Nacional Británico, UKIP conforma un discurso populista, dereitista, nacionalista e sumamente crítico con Europa aínda que non necesariamente antieuropeísta e extremista. Non obstante, o “euroescéptico” de UKIP pode atraer diversos votantes da extrema dereita que observarían a esta formación como un baluarte dos seus ideais.

Noutro contexto, Alemaña igualmente observa o ascenso dun movemento nacionalista e euroescéptico aínda que non necesariamente xenófobo e de extrema dereita, denominado Alternativa para Alemaña (AFD en alemán), con eventuais expectativas de superar o 10% dos votos nas eleccións parlamentarias de Alemaña previstas para setembro próximo, onde a chanceler Ánxela Merkel xógase a reelección

De forma tanxencial, no horizonte político da maioría destas formacións políticas están as eleccións para o Parlamento europeo previstas para maio de 2014. Este test electoral pode evidentemente calibrar o eventual avance electoral e posible

peso político destas formacións “alternativas” que se moven no péndulo da esquerda ata a extrema dereita, dos euroescépticos ata os antieuropeístas, dos progresistas antisistema ata os xenófobos antiinmigración. Consecuencias visibles da preponderancia da prolongación da crise socioeconómica, do abafante poder das elites tecnócratas e económicas e das críticas cara a lexitimidade dos partidos políticos tradicionais e do modelo europeo.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa

ETIQUETAS

crise Europa SYRIZA Amencer Dourado

IDIOMA

Galego

Date Created

Xullo 12, 2013

Meta Fields

Autoria : 3713

Datapublicacion : 2013-07-12 00:00:00